

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Petržálka a soudců JUDr. Igora Pařízka a Mgr. Michaely Novákové ve věci

žalobkyně: [REDACTED], narozená [REDACTED]
trvale bytem [REDACTED]
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Kovářem
sídlem Dolní náměstí 1356, 755 01 Vsetín

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 000 25 429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 00 Praha
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
IČO 697 97 111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2
adresa pro doručování: Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
Územní pracoviště Hradec Králové, Horova 180/10, 500 02 Hradec Králové

o zaplacení 16 318 044,40 Kč

k odvolání žalované proti částečnému rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 1. srpna 2025 č.j. 9 C 171/2024-500

takto:

Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadeném výroku I a III **potvrzuje**.

Odůvodnění:

1. Napadeným, částečným rozsudkem okresní soud podle § 152 odst. 2 o.s.ř. rozhodl, že, žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni za náhradu škody na hotových výdajích (jízdném) dle §

31 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (z.o.s.) částky 1 157 Kč a 67 317 Kč, úrok z prodlení 14,75 % ročně z částky 93 623 Kč od 31. 5. 2024 do 14. 6. 2024, úrok z prodlení 14,75 % ročně z částky 68 474 Kč od 15. 6. 2024 do zaplacení, to vše do 30 dnů od právní moci rozsudku (výrok I), žaloba se zamítá v části, ve které se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení 212 Kč spolu s úrokem z prodlení 14,75 % ročně z částky 212 Kč od 31. 5. 2024 do zaplacení (výrok II) a o žalobě v části, ve které se žalobkyně domáhá zaplacení částky 129 070,70 Kč (náklady obhajoby) a úroků z prodlení ve výši 14,75 % ročně z této částky, jakož i nahrazení nákladů soudního řízení, bude rozhodnuto v konečném rozsudku (výrok III).

2. Proti rozsudku podala odvolání jen žalovaná, a to jen do jeho výroku I (výrok II je už pravomocný). Navrhla, aby krajský soud ve výroku I napadený rozsudek změnil tak, že žalobu úplně zamítne, neboť ta není ohledně zaplacení náhrady škody na hotových výdajích za jízdné důvodná nad rámec jí dobrovolně zaplacených 25.152 Kč za pohonné hmoty.
3. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání navrhla, aby krajský soud napadený rozsudek ve výroku I potvrdil a ztotožnila se s okresním soudem v jeho skutkových i právních závěrech, na základě nichž žalobě vyhověl.
4. Krajský soud jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání je případech přípustné (§ 201 o.s.ř.), obsahuje všechny podstatné náležitosti (§ 205 o.s.ř.) a je podáno osobou oprávněnou a včas (§ 201 a § 204 o.s.ř.), projednal odvolání bez jednání, neboť byly splněny podmínky dané § 214 odst. 3 o.s.ř. a oba účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili. Přezkoumal napadený rozsudek v mezích, ve kterých se žalovaná domáhala jeho přezkoumání (§ 212 o.s.ř.) a přihlížel přitom i k důvodům, které nebyly v odvolání uplatněny (§ 212a odst. 1 o.s.ř.). Odvolání neshledal opodstatněné.
5. V projednávané věci krajský soud v zásadě zcela sdílí správné skutkové i právní závěry okresního soudu, na základě nichž žalobě vyhověl výrokem I napadeného rozsudku. Pro stručnost krajský soud plně odkazuje na přílehlavé a výstižné odůvodnění napadeného rozsudku a jen k jeho doplnění, upřesnění a odvolacím námitkám žalované dodává následující.
6. Žalobkyně se dle § 31 z.o.s. domáhala zaplacení náhrady škody jednak za palivo (pohonné hmoty) ve výši 26.521 Kč a jednak za náhradu za použití vozidla (amortizaci) ve výši 67.317 Kč, a to za jízdné svým vozidlem v souvislosti s jejím nezákonně vedeným trestním stíháním, v rozsahu uvedeném v bodě 7 odůvodnění napadeného rozsudku, tj. od 6.8.2014 do 22.3.2023 za 15.492 km.
7. Krajský soud zde plně souhlasí s okresním soudem jednak v tom, že se zde nejen u paliva, ale i u náhrady za použití vozidla (což bylo především sporné) jedná o skutečnou škodu ve smyslu § 26 a § 31 z.o.s. ve spojení s § 2951 a § 2952 o.z. (zde krajský soud může jen odkázat na správné odůvodnění v napadeného rozsudku v jeho bodech 32 až 35) a jednak i v tom při stanovení její výše lze vycházet z pracovněprávních předpisů, tj. § 29 a § 30 odst. 2 vyhlášky č. 37/1992 Sb. o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy ve spojení s § 157 zák. práce a příslušnou vyhláškou o výši náhrad pro každý kalendářní rok (zde krajský soud může opět jen odkázat na správné odůvodnění v napadeného rozsudku v jeho bodech 6, 38, 39 a 42).
8. Ústavní soud již mnohokrát judikoval, že osoba, která byla povinna se podrobit úkonům orgánů činných v trestním řízení, musí mít záruku, že pokud trestnou činnost nespáchala, dostane se jí odškodnění. Tato záruka musí být dána i v případě, že je pro poškozenou osobu výše újmy či příčinná souvislost problematicky prokazatelná (viz např. jeho nález ze dne 17. srpna 2021 sp. zn. III. ÚS 3271/20, uveřejněný v jeho Sbírce nálezů a usnesení pod č. 140/2021 nebo aktuálně jeho nález ze dne 24.7.2025 sp.zn. I. ÚS 1919/24).

9. Právě z tohoto pohledu má krajský soud ve shodě s okresním soudem za to, že i přes jistou obtížnost přesného prokázání zde žalovaného nároku žalobkyně na zaplacení především náhrady za použití svého vozidla je nutno zvolit takový postup a výklad zákona, aby se žalobkyni dostalo odškodnění v souvislosti s jejím nezákonně vedeným trestním stíháním. Jinak řečeno, jestliže žalobkyně v té souvislosti musela cestovat svým autem a opotřebovávat si jej, není žádný důvod, aby za to nebyla odškodněna, neboť jinak by zde hodnota jejího auta nesnižovala, mohla jej užívat pro jiné účely, případně jinak šetřit jeho užitnou hodnotu, apod. V té souvislosti se pak zjevně nabízí stanovení odškodnění jako v případě, kdy by žalobkyně měla obdržet náhradu nákladů jízdného za řízení, v němž byla účastníkem, resp. není zde žádný vážný důvod, proč by se mělo postupovat jakkoliv jinak (nejedná se proto ale ani o postup soudu dle § 136 o.s.ř. nebo § 104 tr.ř.).
10. Z právě řečených důvodů současně krajský soud ve smyslu § 13 o.z. nesouhlasí s judikaturou žalovanou poukazovanou v jejím odvolání, tj. nesouhlasí ani s tím, že by zde náhrada za použití vozidla vůbec nebyla škodou na majetku žalobkyně, ani s tím, že by ji nebylo možno stanovit dle výše zmíněných ustanovení, zejména pak § 157 zák. práce.
11. Se zřetelem k výše uvedenému tudíž krajský soud podle § 219 o.s.ř. napadený rozsudek jako ve výroku I a III věcně správný potvrdil.
12. O nákladech tohoto odvolacího řízení rozhodne okresní soud v rozhodnutí, jímž se bude řízení u něj končit (§ 151 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání jen za splnění podmínek daných § 237 a násl. o.s.ř., přičemž přípustnost dovolání je zde oprávněně zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku u Okresního soudu v Hradci Králové a rozhoduje o něm Nejvyšší soud se sídlem v Brně jako soud dovolací.

Hradec Králové 29. září 2025

JUDr. Jiří Petržálek v. r.
předseda senátu